

महिम्नोत्तमम्

यद्वाहूर्नमृतं राक रादूपरवशान् ॥ शिरःपद्मश्रेणीरचितचर
णाम्मोत्रहवलेः स्थिरायास्त्वभूतैः स्थिपुरहरविस्मृजित
मिहम् ॥११॥ अमुष्यत्सेवासमधिगतसारं भुजवनं वलात्कैला
शोऽपित्वदधिवसतो विक्रमयतः ॥ अलभ्यापातालेष्पलस
चलितांगुष्ठशिरसि प्रतिष्ठातव्यासीद्व्यमुपचितो मुह्यति ख
लः ॥१२॥ यद्विंशसुत्राण्यो वरद परमोच्चैरपि सती मधश्चक्रे वा
राः परिजनविधेयं त्रिभुवनः ॥ नतस्त्रिंशतस्मिन्वदिवसि
तरित्वैररापोर्नकस्यापुन्यैर्भवति शिरसस्त्यक्त्वनते
॥१३॥ अकाशप्रहाराद्युच्यते देवासुररूपा विधेयस्या

धूपप्रणिहितानहिस्यात्मारामंविषयमगतस्सांभ्रमयति॥८॥
 ध्रुवंकश्चित्सर्वं सकलमपरत्त्वधूमिदंपरोधो व्याधोव्ये
 जगतिगदतिव्यस्तविषये॥ समस्तेप्येतास्मिन्पुण्यमथनते
 विस्मितश्चक्षुर्वनत्रिहोमितांनखलुननुधृष्टामुखरता॥
 ॥८॥ तवैश्वर्यंयत्नाद्यदुपरिविद्विहिरिधःपरिद्वेत्तुंयाताव
 नलमनिलस्कन्धवपुषः॥ ततोभक्तिश्चक्षुभरगुह्यग
 भ्यांगिरिप्रायस्विमंतस्येताभ्यांतवकिमनुवृत्तिर्नफलति॥
 ॥९०॥ त्रयत्नादासाद्यचिमुवनमवोदव्यतिकरंदशास्यो

शितफेणोद्गमनुचिः प्रवाहो वारोपः पृथक् च दृष्टः शिरसि ॥ ज
गदीपाकारं जलधिबलधते न कृतमित्पने नैवो न्नेयं धृतमहि
मदियंतव वपुः ॥ १७ ॥ १८ ॥ रथः क्षीणमन्ता शतधातिरगेन्द्रो धनुरयो
रथाङ्के चन्द्राक्षैरिथ चरणपाशैः शरद्वृत्ति ॥ दिधक्षीस्ते कोऽयं
त्रिपुरतटसामाशङ्करविधिर्विधेयैः क्रीडन्पीनस्वत्तु परतं जाः ॥ १९ ॥
प्रभुधियः ॥ १८ ॥ हरिस्ते सा हस्तं कमलवलिमाधाय पदौ धे
कानि तस्मिन्निजमुदहरन्नेत्रकमलम् ॥ गतो भक्तमुद्रैरुपरि
रातिमसौ चक्रवर्णपात्रपाशां रत्नाये त्रिपुरहरजागर्ति जग
ताम् ॥ १९ ॥ २० ॥ क्रतौ सुप्रेजा गन्तव्यमसि फलयोगे क्रतुमता

सीधस्त्रिनयनविषंसंरुतवतः॥ सकल्याषः करोतव नकु
 तेन श्रियमहोविकारोऽपि श्लाघ्यो भुवनमयमंगलसनि
 नः॥१८॥ असिद्धार्थं नैव क्वचिदपि सदेवा सुरनरे निवर्त
 ते नित्यं जगति जपि नोपस्य विशिखाः॥ सपश्य नीशा
 त्वमितरसुरसाधारणमभूत्स्मरः स्मर्तव्यात्मानहिव
 शिषुष्यः परिभवः॥१९॥ महीपादावाता इजति सहसा सं
 शयपदं पदं विशोभ्राभ्यभुजपरिजुगाग्रहणाम्॥ मुहु
 र्द्यौर्दौस्थ्यं वात्यनिभूतजगतादिततजगद्रक्षोये
 त्वं नरसिननुवामेव विभुता॥२०॥ विषद्यापि नारागसागु

मपि यदि त्वेरां देवी यमनिरत देहा द्रुष्ट न द्रव्येति त्वामुद्धा-
 वत वारदमुग्धा पुवतयः ॥२७॥ शमशानेष्वाक्रीडास्मरहरपिशा-
 चाः सहचराश्चिताभश्मालेपः स्मरपि न करो दीपरिकरः ॥
 अमंगलं शीलंतव भवतु नामैव मरिचलंत अपि स्मर्त्तृणां
 वारदपरमं मंगलमसि ॥२८॥ मनः प्रत्यक्षचित्ते सविधमुप ॥५॥
 ध्यायात्मे मरुतः प्रहृष्यदो मायाः प्रमदसखितो संगितदृशः ॥
 पशो लोकाः स्तुतं द्रुदश्च निमज्ज्या मृतमये दधन्त्यत्तत्वं
 किमपि पमिनस्तत्त्विलभयान् ॥२९॥ त्वमर्कत्वं सोमस्तत्त्व
 मसि पवने त्वं हुत वहस्त्व मापत्वं यो मत्त्वमुधरशिरीश

॥५॥

७

कर्मप्रवृत्तिं फलति प्रवृत्तिं धनमते ॥ अतस्त्यासं प्रेक्ष्य क्रतुषु फल
 भेदानप्रतिभवं ॥ श्रुतौ श्रद्धां वधाः ६७ परिकरः कर्मसुजनः ॥ २० ॥
 क्रिपादत्तोदत्तः क्रतुपतिरधीशस्तनुभृतामधीणामर्त्विज्यंश
 रणदसदस्याः सुखरागाः ॥ क्रतुध्रंशस्तत्त्वतः क्रतुषु फलदानव्य
 सनिनो धुरं कर्तुः श्रद्धाविधुरमभिचारापरिमर्याः ॥ २१ ॥ प्रजा
 नाथं नापप्रसभमभिकं स्वां दुहितरंगतं रोहिन्दूतां दिग्मपिषु म
 व्यस्पवपुषा ॥ धनुःपातोर्षीतं दिवमपि सपत्राकृतममुत्र सन्तं
 नेः यापित्यजतिनमरायाधरभसः ॥ २२ ॥ स्वभावराशं सा
 धतधनुषमनूयत रावतपुरः सुष्ठं दक्षु पुरमथनपुष्पायुध

महिम्नस्तोत्रम्

पवनमोनमः ॥ १ ॥ त्रिदिव्यापस्मरहरमहिषापवनमः ॥ २ ॥ नमो
वर्षिष्याय त्रिनेपनयविष्यापवनमोनमः सर्वस्मै तत्तदिद
मितिशार्वापवनमः ॥ २ ॥ ॥ ५ ॥ परमेश्वरजसेविप्रवोत्पत्तोभवाप
नमोनमः प्रवचनमसेतत्संक्षोहरापवनमोनमः ॥ ३ ॥ जनसुख
स्तैसलोत्पत्तोमहापवनमोनमः प्रमहसिपदेनिस्त्रेगुरामे
शिवपवनमोनमः ॥ ३ ॥ ५ ॥ कृपापरिरातिचेतः लेशवश्यं
पंचैवं चोचतेयगुरासीमो ध्वंविनीशशब्दद्विः ॥ इति
चकितममन्दोक्त्यमांभतिराधाद्वररापोत्तेया
कप्रपञ्चोपहारम् ॥ ३ ॥ असितगिरिसमंस्यात्तज्जलं

॥ ६ ॥

॥ ६ ॥

4

5
 लात्वमिति च ॥ परिदिष्टानामेवं त्वयि परिणता विभ्रतुगिरं
 न विभ्रस्तत्ते त्वं वयमिह हि पत्त्वं न भवसि ॥ २६ ॥ त्रेयीति स्वे
 रतीस्त्रिभुवनमथो त्री नपि सुशानकारायेव सैस्त्रिभिर
 भिदधती सविकृति ॥ तुरीयेतेषामधनिभिरवतुंधान
 मरुभिः समस्तं व्यस्तं शरणादगणात्पोमिति पदम्
 ॥ २७ ॥ भवः सर्वोऽनुदः पशुपतिरव्योग्रः सहमहं कथाभी
 मेष्टाना विनियदभिधानाष्टकमिदम् ॥ अमुष्मिन्प्रत्ये
 कं प्रविचरति देवः श्रुतिरपि प्रियया सौधाम्ने प्रसिहितं न
 मस्योऽस्मि भवते ॥ २८ ॥ नमो नो दिव्याय प्रियवदविविष्टा